

La granja de Sinyent

La construcció primitiva sembla datar dels segles XIII i XIV, encara que com tots els edificis amb tants anys d'història, ha sofert moltes remodelacions. La construcció originària, l'edifici medieval, té unes mides en planta de 20x8,6 metres.

La construcció és la típica de la zona. Ens trobem davant un mur de tàpia junt a la rajola a les parts sustentats. Es tracta d'un tipus d'obra molt estés per tota la zona costanera valenciana, on és evident l'absència de pedra de gran qualitat, per tant aquesta era l'opció més barata i ràpida.

Al inici de la construcció sembla que la planta baixa estava conformada per un pòrtic obert amb arcs ogivals a les quatre façanes, conformant una espècie de llotja exterior, dins la qual trobem més arcs. Actualment els arcs exteriors encara es conserven, encara que estan cegats amb murs de rajola, excepte l'arc central, el qual continua obert ja que és usat com a porta d'accés. Sumarien un total de catorze arcs distribuïts al llarg dels quatre costats de l'edifici, cinc a la façana davantera, cinc darrere, mentre que sols dos arcs a les laterals. Els arcs estan construïts amb rajola, excepte el que hui és utilitzat com a porta, realitzat amb pedra i de major grandària, el que ens fa entendre que en els seus orígens ja era utilitzat per accedir a l'immoble.

A la façana superior trobem tres finestres apuntades compostes per un doble arc ogival separat per una columneta la qual actua com a trencallums. Desgraciadament sols es conserva una d'aquestes finestres en regular estat de conservació. Sols una, la centra, manté la columna de pedra coronada per un capitell florit de Girona, la qual és de gran qualitat i detallisme.

La forma ogival d'aquests buits serveix per a datar l'edifici. Ens encontrem a l'època del primer gòtic o gòtic inicial, estil de les primeres construccions cristianes al Regne de València, per tant podem situar la construcció de la granja a finals del segle XIII o inicis del XIV.

La part posterior recau a un pati d'ús agrícola cercat per diferents construccions posteriors a l'època medieval. A la façana posterior destaquen dos eixits als extrems laterals construïts amb forma de torre, de les quals no queda absolutament res, però que poden identificar-se a causa de d'una major altura i llum dels arcs que es mantenen en peu, i que en aquest cas són de mig punt i no apuntats com és habitual a la construcció. A l'interior de les torres, a

diferència de la resta de l'edifici, trobaríem una coberta amb voltes com indica la disposició inclinada dels cans. Aquestes dos torres menudes estarien unides per una galeria de cinc arcs, on trobem un de menor grandària, on possiblement estaria l'antiga escala, hui perduda i substituïda per una nova a l'interior, construïda al segle XVII.

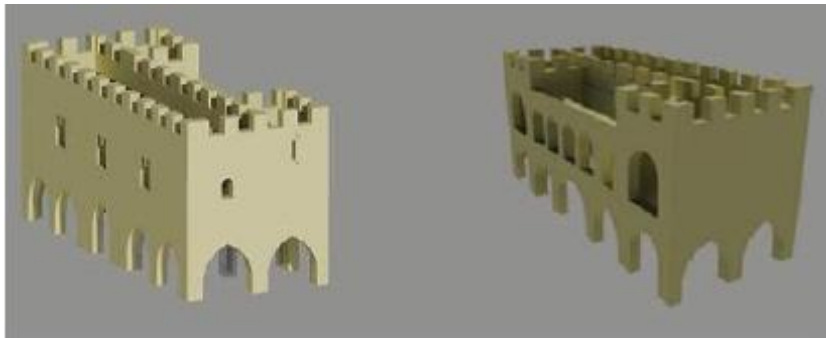
Destaca a una façana lateral una finestra allargada al costat de la qual trobem dos pedres que serviren per a subjectar una bandera. L'ús d'aquesta finestra allargada seria per a poder extraure la bandera i col·locar-la al seu lloc.

La coberta era d'alforja pla, situada a una altura un poc superior a la cornisa actual, como lo demostren alguns dels desaigües que trobem. En l'actualitat el sostre és posterior i més alt. Hui el sostre està format per una coberta a doble aigua de teula i rajola. Sembla que als testers existeix indicis d'uns antics merlets, ara inexistents per l'alçament de la teulada¹

1

Per a la descripció del interior vaig a estudiar els plànols realitzats per Federico Iborra, ja que l'accés al edifici hui este restringit a causa del seu lamentable estat de conservació.

Com ja he comentat, la planta baixa destaca per estar oberta amb arcs ogivals, ja que tot l'edifici quedava sustentat pels pilars damunt dels quals descansaven vint-i-tres arcs, catorze a l'exterior i nou interiors. A la planta trobem cinc naus longitudinals i dos trams transversals, totes elles separades pels arcs de rajola, formant-se així una sala columnada, diàfana i oberta al exterior, amb forma de llotja. Destaca l'arc central de la façana realitzat amb pedral, junt al qual es crea el vestíbul d'entrada. Aquesta seria la descripció de l'edifici en els seus orígens. Actualment gran part d'aquests tretze arcs han desaparegut a causa de les diferents reformes posteriors.

A la primera planta, o planta noble, es conserven dos portes ogivals també de rajola, situades a la crugia central transversal, les quals estan lluïdes amb escaiola final. A aquesta planta podem veure els canalets antics de pedra que subjectaven l'antiga coberta plana, que no es conserva, després de ser substituïda per la posterior i actual de doble aigua. A l'edifici existia a més una capella la qual s'utilitzaria pels monjos del monestir de Valldigna a les diferents visites a l'edifici.

Constructivament l'edifici s'assenta sobre una fàbrica de rajola de 65 centímetres de llarg, units amb morter de calç; els arcs de la planta baixa estan realitzats íntegrament amb aquests materials. A mesura que augmenta l'altura, la rajola s'alterna amb trams de tàpia mixta, quedant als extrems que li donen el

suport a l'obra matxons de rajola. L'altura dels vans és la mateixa que la suma de dos tàpies, facilitant-se això la construcció. La façana posterior, orientada al nord, està construïda completament per rajoles, degut a la impossibilitat d'utilitzar la tàpia, ja que els arcs estan tan units que és impossible utilitzar una forma constructiva diferent entre ells.

L'edifici original actualment es troba camuflat baix diferents construccions posteriors. Sembla que el 1801 va tindre lloc una forta remodelació. Eixe any apareix gravat a la part superior de la portada lateral que dóna accés al pati, segurament datant aquesta important reforma.

Pablo Clari Hidalgo.

Bibliografia

GARCIA-OLIVER, Ferran. *Cistercencs al País Valencià*. Barcelona: Ed. Tres i Quatre. 1998.

GARCIA MARSILLA, Joan Vicent: "Les obres que mai no s'acaben". Pàgines 117-143. En: *Art i societat a la València medieval*, Sueca, Ed. Afers, 2011.

MATOSSES ORTELLS, Ignacio. "Desvelando el arcano de la ribera del Júcar. La casa de Sinyent. En: *Construcción con tierra. Pasado, presente y futuro*. Congreso de Arquitectura de tierra en Cuenca de Campos 2012. Valladolid: Cátedra Juan de Villanueva. Universidad de Valladolid. 2013. P. 93-100.

VERCHER LLETÍ, Salvador: *L'ermita de Sant Miquel de Corbera*, Corbera: Ajuntament de Corbera. 1998.